

Arrest

nr. 161 150 van 1 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEMOL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, G.V., adviseur,

wordt aan de persoon die verklaart zich L.S., G.A. te noemen, geboren te Douala op 12.01.1992, en welke verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tót verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV n° BR.22.LP.007810/2013 van de politie van Machelen - Vilvoorde).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene geeft een valse identiteit op.

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene werd heden op heterdaad betrapt op aanmatiging naam (PV n° BR.22.LP.007810/2013 van de politie Vilvoorde - Machelen); hij heeft gebruik gemaakt van een Kameroense identiteitskaart die hem niet toebehoort op naam van D.T.V., geboren op 07/04/1987. Er bestaat dus een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Tevens beschikt betrokkene niet over een officieel adres te België ; bijgevolg bestaat er een risico op onderduiken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt ook melding van een manifeste appreciatiefout. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Attendu que les articles 1 à 3 de la loi du 29/07/1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposant à la partie adverse de motiver formellement et adéquatement ses décisions.

Que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons de fait et de droit sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, lequel constitue comme rappelé ci-dessus un contrôle de légalité.

Que le requérant constate l'absence de clarté de la motivation de la décision attaquée, plus particulièrement en ce qui concerne la durée exacte de son interdiction d'entrée.

Que la décision attaquée mentionne en effet :

«En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que :

1 ° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire (coché)

En vertu de l'article 74/11, §1er, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de cinq ans parce que l'intéressé a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux, afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit au séjour.

... »

En couchant le point 1° du premier alinéa repris ci-dessus, la partie adverse a nécessairement infligé une première interdiction d'entrée de 3 ans. L'accessoire ne peut que suivre le principal et ne peut exister indépendamment de celui-ci. Donc, cocher le 1 ° du premier alinéa entraîne nécessairement l'application de celui-ci.

Que ce 1° sert uniquement à expliquer l'application de cet alinéa, raison pour laquelle il est précédé de « parce que ». Cette motivation ne peut exister indépendamment de l'application de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2.

Que cette décision semble dès lors soutenir que le requérant se voit infliger deux interdictions d'entrée distinctes, soit une première interdiction de 3 ans en application de l'article 74/11, § 1er de la loi précitée et une interdiction cumulative de 5 ans prononcée en application de l'article 74/11, § 1er, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'une autre interprétation pourra être que seule l'interdiction d'entrée d'une durée de 5 ans était infligée par la partie adverse au requérant.

En tout état de cause, cette motivation est obscure en ce qu'elle ne permet pas au requérant de savoir le raisonnement juridique de la partie adverse, ni même la durée définitive de l'interdiction d'entrée qui lui a été infligée. Dans ces conditions, il lui est particulièrement difficile de contester la validité de cette décision auprès du Conseil ;

La motivation de la décision attaquée n'est pas adéquate, celle-ci doit être annulée.

Attendu que la partie adverse a fait application de l'article 74/14, § 3, 1° et 3° pour exiger un départ immédiat du requérant en invoquant un risque de fuite, mais également le fait que le requérant constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Cette décision est motivée comme suit :

« L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit d'usurpation de nom (PV n° BR.22.LP. 007810/2013 de la police de Machelen-Vilvoorde)

L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique

L'intéressé donne une fausse identité. »

Qu'en premier lieu, le requérant ne voit pas en quoi cette motivation permet de justifier d'un risque de fuite, sauf en ce qui concerne une prétendue fausse identité, seule justification invoquée qui est effectivement reprise dans le cadre des travaux préparatoires de la loi.

Or, l'identité donnée par le requérant aux organes étatiques est le véritable nom du requérant ; La copie de son titre de séjour italien permet d'établir qu'il se nomme effectivement L.S.G.A.. Le requérant n'a donc jamais donné

de fausse identité aux agents étatiques, quoi qu'en pense la partie adverse.

Même à supposer qu'il y aurait eu une incompréhension entre le requérant et des agents de sécurité privée, ce qui ne constitue en rien une infraction, force est de constater que le requérant a effectivement donné sa véritable identité aux forces de l'ordre et ce dès leur arrivée.

Qu'enfin, en ce qui concerne un prétendu flagrant délit d'usurpation de nom, force est de constater que cette situation n'a jamais existé.

Que le requérant n'a jamais soutenu une autre identité que la sienne devant les forces de l'ordre ; Il y a, semble-t-il, eu une incompréhension entre des citoyens privés (gardien de sécurité) et le requérant, incompréhension qui a entraîné l'intervention de la police à la demande de ces gardiens.

Que les policiers ne peuvent croire sur parole ces gardiens alors même que le requérant n'a pas encore été entendu. Il ne peut dès lors être question de flagrant délit dès lors que la police n'a pas constaté personnellement la commission d'une infraction mais a seulement constaté les déclarations de personnes privées invoquant l'existence d'une infraction.

Que l'infraction n'est pas établie ; Elle ne peut pas non plus être considérée comme probable sur le témoignage de personnes privées sans même attendre les explications fournies par le requérant.

Que la partie adverse ne pouvait donc pas exiger le départ immédiat du requérant et devait laisser à celui-ci un délai de 30 jours pour quitter le territoire en application de l'article 74/14, § 1er de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'elle ne pouvait faire application de l'article 74/14, § 3.

Que la décision attaquée viole l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980. A tout le moins, l'application de l'article 74/14, § 3 résulte d'une erreur manifeste d'appréciation.

Attendu que la décision attaquée viole également l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et plus particulièrement l'article 74/§ 1er, alinéa 3.

Que cet article stipule :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.»

Que la partie adverse a infligé au requérant une interdiction d'entrée de 5 ans en vertu de l'article 74/11 ; § 1er alinéa 3 précité «parce que l'intéressé a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit au séjour ».

Que la partie adverse a fait expressément référence à cette disposition légale pour pouvoir dépasser le délai de trois ans maximum fixé par le § 1er alinéa 2 de cette disposition légale.

Que le requérant ne perçoit pas comment il aurait pu recourir à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dès lors qu'il n'a pas sollicité de droit de séjour en Belgique.

Que le dossier administratif ne permet pas d'établir que le requérant « a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour ».

Que le fait de d'assortir l'ordre de quitter le territoire d'une interdiction d'entrée de 5 ans viole l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, dès lors que cette disposition limite l'interdiction d'entrée à une période de trois ans sauf circonstances particulières non remplies en l'espèce.

Qu'à tout le moins, le fait d'assortir l'ordre de quitter le territoire d'une interdiction de 5 ans en application de l'article 74/11, § 1er, alinéa 3 résulte d'une erreur manifeste d'appréciation dès lors que les conditions d'application de cette disposition légale ne s'appliquent manifestement pas vu que le requérant n'a jamais sollicité de droit de séjour en Belgique, encore moins le maintien d'un éventuel droit de séjour.

La partie requérante estime que les moyens sont sérieux."

3.2. Uit het bestreden bevel blijkt dat verzoeker geen termijn van vrijwillig vertrek wordt verleend maar dat hij integendeel wordt bevolen om "onmiddellijk" het grondgebied van België en van de Schengenstaten te verlaten.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

In casu wordt in het bestreden bevel, in toepassing van 1° en 3° onder artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarbij wordt in feite gemotiveerd:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV n° BR.22.LP.007810/2013 van de politie van Machelen - Vilvoorde). Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene geeft een valse identiteit op.”

In het bestreden bevel wordt duidelijk aangegeven waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend. De motieven kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft het bestreden bevel aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegeven, derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert en in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag vreemdelingencontrole van 25 juli 2013, waar wordt verwezen naar PV n° BR.55.LP.007810/2013. Hieruit blijkt dat verzoeker zich aanbod voor een vakantiejob waarbij hij een Kameroense identiteitskaart voorlegde op naam van D.T.V., geboren op 7 april 1987. Tijdens de interventie van de lokale politie Vilvoorde-Machelen op 25 juli 2013 bleek dat deze identiteitskaart niet aan verzoeker toebehoort.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij zijn ware identiteit, met name zijn naam L.S.G.A., wel heeft meegedeeld. Volgens verzoeker heeft er dan ook nooit een situatie van aanmatiging van naam bestaan, aangezien hij zijn werkelijke identiteit heeft meegedeeld aan de lokale politie tijdens de interventie. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een kopie toe van zijn Italiaanse verblijfskaart om zijn werkelijke identiteit te bewijzen.

De Raad benadrukt vooreerst dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In het administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt in het kader van de interventie door de lokale politie op 25 juli 2013 staat genoteerd: *“Betrokkene heeft geen documenten bij zich.”* Dat hij tijdens de interventie niet in het bezit was van documenten die zijn werkelijke identiteit aantoonde, wordt door verzoeker niet betwist. Aangezien de Italiaanse verblijfskaart niet werd voorgelegd, kon het bestuur er ook geen rekening mee houden bij de afgifte van het bestreden bevel. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheids-toetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De ‘werkelijke’ identiteit en nationaliteit van verzoeker werden enkel vastgesteld aan de hand van een *“mondelijke verklaring”* door verzoeker, zo blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole. In het bestreden bevel wordt dan ook terecht gesteld *“de persoon die verklaart zich L.S.G.A. te noemen, (...) en welke verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn”*.

Met zijn betoog en de huidige voorlegging van een Italiaanse verblijfskaart, gaat verzoeker geheel voorbij aan de vaststelling dat hij zich aanbod voor een vakantiejob met een identiteitskaart van iemand anders. Verzoeker laat dit element volledig onbesproken en betwist niet dat hij gebruik maakte van een Kameroense identiteitskaart die hem niet toebehoort. Verzoeker betoogt dat de aanmatiging van naam enkel werd vastgesteld op basis van verklaringen van privé-bewakingsagenten. In het administratief verslag vreemdelingencontrole wordt echter uitdrukkelijk aangeduid dat verzoeker op heterdaad werd betrapt.

Dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op aanmatiging van naam, zoals in het bestreden bevel wordt gesteld, vindt aldus steun in het administratief dossier. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker later, en dan nog enkel aan de hand van een mondelinge verklaring, zijn 'werkelijke' identiteit meedeelde.

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert het bestuur voorts niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek, gebaseerd op objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Aldus weerlegt verzoeker niet op ernstig wijze dat hij op heterdaad werd betrapt voor aanmatiging van naam en dat hij een valse identiteit opgaf. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch betwist hij dat hij geen officiële verblijfsplaats heeft in België.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bestuur op grond van deze elementen – die niet worden weerlegd noch betwist – op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er een risico op onderduiken is en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen maar verzoeker te bevelen onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Tijdens de terechtzitting deelt de raadsman mee dat verzoeker nog steeds in België verblijft, hoewel hij op 25 juli 2013 werd bevolen om België onmiddellijk te verlaten. In zoverre verzoeker kritiek uit op de motieven die verband houden met het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek, moet worden vastgesteld dat de normale vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen reeds is afgelopen.

Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar verduidelijkt niet op welke wijze deze rechtsregel door het bestreden bevel werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Verzoeker brengt verder geen middelen aan tegen het bestreden bevel zodat het blijft gehandhaafd.

3.4. Het bestreden bevel gaat gepaard met een inreisverbod, dat door verzoeker eveneens wordt bestreden. Het bestreden inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet begrijpt of hij nu onderworpen wordt aan een inreisverbod van drie of vijf jaar, wijst de Raad er op dat in het bestreden inreisverbod duidelijk blijkt dat de verzoeker in eerste instantie een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd in gevolge de wettelijke bepaling voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Zoals besproken in punten 3.2 en 3.3. blijkt uit het bestreden bevel dat verzoeker geen termijn van vrijwillig vertrek werd verleend en dat hij werd bevolen onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, volgt dat het bestuur in deze situatie verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen.

Uit artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarnaar het bestreden inreisverbod eveneens verwijst, volgt dat de maximale termijn van drie jaar op een maximum van vijf jaar kan worden gebracht indien de betrokken vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Gelet op de duidelijke verwijzing naar deze wettelijke bepalingen kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat het hem niet duidelijk is of hem een inreisverbod van drie of vijf jaar werd opgelegd. Immers volgt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod wordt opgelegd voor maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en uit artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dat de termijn vermeld in het tweede lid van voornoemd artikel, aldus de maximale termijn van drie jaar, wordt opgetrokken naar vijf jaren. De duidelijke bewoordingen van het bestreden inreisverbod laten geen twijfel over het feit dat in casu een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd. Een schending van de formele motiveringsplicht, in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Gelet op de opbouw en de bewoordingen van het artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet waarbij eerst de omstandigheid wordt geregeld waarbij een inreisverbod dient te worden opgelegd en dit voor maximum drie jaar en waarbij daarna wordt gesteld in welke gevallen de duur van het opgelegde inreisverbod kan of moet worden verhoogd, komt het niet kennelijk onredelijk noch incorrect voor het bestuur eerst een inreisverbod oplegt en daarbij de maximumtermijn bepaalt, om vervolgens deze ingevolge artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet opgelegde termijn te verhogen tot vijf jaar overeenkomstig artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.5. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, kan het bestuur slechts tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan drie jaar beslissen indien werd vastgesteld dat een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, "*teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*".

Verzoeker voert aan niet in te zien waarom in casu wordt vastgesteld dat hij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, nu hij geen verblijfsrecht in België heeft gevraagd of gesolliciteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet volgt duidelijk dat enkel fraude of andere onwettig middelen die werden gepleegd of gebruikt in een verblijfsrechtelijke context worden beoogd.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden inreisverbod niet dat verzoeker enige frauduleuze handeling stelde of een onwettig middel aanwendde om tot een verblijf te worden toegelaten. In het bestreden inreisverbod wordt weliswaar vermeld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op aanmatiging van naam, waaruit wordt geconcludeerd dat er een risico op bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit het bestreden inreisverbod kan echter niet worden opgemaakt dat

de vastgestelde fraude, in casu de aanmatiging van naam, werd gepleegd met het oog op een toelating tot verblijf of het behoud van een recht op verblijf.

In het bestreden bevel, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, stelde het bestuur voorts vast dat verzoeker illegaal in het Rijk verbleef zodat men bezwaarlijk kan voorhouden dat het feit dat verzoeker zich uitgaf voor een ander persoon erop was gericht "*zijn recht op verblijf te behouden.*"

De Raad merkt op dat het criterium van schending van de openbare orde enkel kan worden aangewend in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid en niet in toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarop het bestreden inreisverbod is gebaseerd (RvS 10 december 2015, nr. 233.200).

Voorts wordt in het bestreden inreisverbod nog gemotiveerd dat verzoeker niet over een officieel adres beschikt in België zodat er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit motief verband houdt met fraude of onwettige middelen die werden gepleegd of gebruikt, "*teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*".

Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker enige frauduleuze handeling stelde of een onwettig middel aanwendde om tot een verblijf te worden toegelaten.

De lokale politie stelde vast dat verzoeker een Kameroense identiteitskaart voorlegde die hem niet toebehoort toen hij zich aanbod voor een vakantiejob. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, dat verwijst naar PV n° BR.55.LP.007810/2013, blijkt derhalve dat de aanmatiging van naam enkel plaats had in een arbeidsrechtelijke context.

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij werkelijk niet ernstig is waar zij poogt voor te houden dat zij nooit om een verblijfsrecht gesolliciteerd heeft, en aldus geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 74/11 § 1, derde lid van de wet.

Deze beschouwingen zijn wederom in strijd met de inhoud van het administratief verslag vreemdelingencontrole, waaruit blijkt dat "betrokkene biedt zich aan voor vakantiejob met identiteitskaart van iemand anders: D.T.V., ° 07/04/1987 (KAMEROEN)", met dien verstande dat deze andere persoon over een Belgische verblijfstitel beschikt. Verzoekende partij heeft t.a.v. de politie onmiskenbaar verklaard te verblijven bij voormelde persoon, die over een Belgische verblijfstitel beschikte (zie handgeschreven vermeldingen onderaan le pagina van het administratief verslag), en zij heeft als reden voor haar verblijf 'werken' opgegeven.

Verzoekende partij kan niet dienstig pogen voor te houden dat ofschoon zij zich heeft voorgedaan als zijnde een andere persoon die wel over een Belgische verblijfstitel beschikt, en zij hierbij de identiteitskaart van deze persoon gebruikte toen zij zich heeft aangeboden voor een vakantiejob, zij niet op het grondgebied wil verblijven.

Het spreekt voor zich dat het zich aanmatigen van een naam van een andere persoon die wel legaal in België verblijft (cf. administratief verslag) en het gebruiken van de identiteitskaart van deze persoon bij de zoektocht naar werk, wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet valt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt te laten uitschijnen, vereist de toepassing van dit artikel geenszins dat de vreemdeling ook een aanvraag tot verblijf (bv. in toepassing van artikel 40 of 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) zou hebben ingediend, doch volstaan voormelde feitelijke vaststellingen. Anders oordelen zou een voorwaarde toevoegen aan de wet.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen."

Uit het gegeven dat verzoeker als reden voor zijn verblijf "werken" heeft opgegeven, dat hij zich heeft voorgedaan als een andere persoon die wel over een Belgische verblijfskaart beschikt en dat hij bij deze persoon verblijft, kan weliswaar worden afgeleid dat verzoeker op het grondgebied wil blijven om te werken, doch niet dat verzoeker enige frauduleuze handeling stelde of een onwettig middel aanwendde om tot een verblijf te worden toegelaten. In artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet is niet voorzien dat een inreisverbod van meer dan drie jaar kan worden opgelegd aan een vreemdeling die, bij het aanbieden voor een vakantiejob, zijn identiteit poogt te verhullen om te voorkomen dat wordt vastgesteld dat hij niet tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd.

De verwerende partij houdt nog voor dat de voormelde bepaling niet vereist dat de vreemdeling ook een verblijfsaanvraag zou hebben ingediend. Volgens de verwerende partij voldoen de voormelde feitelijke vaststellingen, zo niet wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet. Met dit betoog gaat de verweren-

de partij echter voorbij aan het feit dat dat artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, een uitzondering voorziet op de regel dat een inreisverbod maximaal drie jaar geldt zodat deze bepaling dan ook restrictief dient te worden geïnterpreteerd. De verwerende partij kan niet meer uit artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet halen dan wat er staat.

De vaststelling dat verzoeker geen valse stukken heeft gebruikt bij enige verblijfsaanvraag en dat hij geen recht op verblijf heeft dat zou kunnen worden “*behouden*”, wordt door het verweer niet onderuit gehaald.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat het bestuur artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kan leiden aangevoerd, maar heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES